

den virkelige, thi den højtærede Finansminister paatænker at faa gennemført Skattelove, som kan supplere Indtægts-siden op til at bære Udgiften. Hvorledes disse Skattelove endeligt kommer til at se ud, ved ingen i dette Øjeblik. Om de vil give det Udbytte, som man ønsker og venter, ved heller ingen. Desværre er Formodningen ikke ringe for, at Udbyttet ikke vil blive saa stort, som man venter. Den højtærede Finansminister har enten i dette Ting eller i det andet høje Ting sagt, at hvis den nuværende Nedtrykthed i økonomisk Henseende vedvarede, mente han heller ikke selv, at Indtægten kunde forslaa, og da der egentlig ikke er synderlig Grund til at tro, at den økonomiske Nedtrykthed ophører, da der desværre er mere Grund til at tro, at Tilstanden kan forværres, maa man paa Forhaand være meget usikker overfor det Spørgsmaal, om virkelig Indtægten, naar den overhovedet er bevilget — det er den jo ikke endnu — vil indkomme, saaledes som den altsaa vil forme sig paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven. Thi ogsaa i det kommende Aar vil det være saaledes, at Tillægsbevillingsloven kommer til at spille en meget større Rolle, end der oprindeligt er tiltænkt den efter vor hele parlamentariske Praksis og efter vor Forfatning. Ogsaa i Aar vil Tillægsbevillingsloven blive en overmaade vigtig Lov, ikke mindst fordi Skatte-lovenes Beløb vil blive opført paa den.

Hvis Indtægten nu ikke indkommer saaledes, som man ønsker og haaber, har jeg forstaaet, at den højtærede Minister i Folketinget har sagt, at han da maa skride til Statslaan. Det er naturligvis uheldigt for vor Forhandling her, at man ikke kender Folketingets Forhandlinger, at der ikke gives noget Fortryk, hvoraf man kunde lære at kende, baade hvad den højtærede Finansminister og hvad Ordførerne for de forskellige Partier har sagt i Folketinget; men det maa man altsaa se bort fra. Jeg kan kun henholde mig til Avisreferater, og jeg har i alt Fald i to Blade af modstridende Farve set, at den højtærede Finansminister har udtrykt sig paa denne Maade. Jeg har ogsaa forstaaet, at den egentlige finansielle Debat i Folketinget er udskudt indtil Tillægsbevillingslovens anden eller tredie Behandling, saaledes at de endelige Tal, saa vidt de kunde leveres for dette Finansaar, ikke endnu er fremkommet til offentlig Diskussion. Den højtærede Finansminister har sagt, at der er en Mulighed for, at han maa skride til Statslaan. Nu sagde den ærede Ordfører for Partiet Venstre, at han haabede, hvis der kom et saadant Statslaan, at

det da skulde være det sidste. Saa vidt jeg erindrer, er dette blevet sagt, hver Gang der i de sidste 5—6 Aar er blevet optaget Statslaan. Hver Gang har baade den Minister, der maatte foreslaa det, og de Partier, der støttede Ministeriet eller i alt Fald var med til at vedtage Statslaanet, erklæret, at de haabede, at dette var det sidste Statslaan. Paa den anden Side har Stillingen overfor Statslaan været meget forskellig, og jeg maa sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, som jeg i øvrigt nødes til at beskæftige mig noget med — det skal ske lidt senere —, at Stillingen til Statslaan har været meget forskellig ogsaa hos det konservative Folkeparti. Jeg erindrer tydeligt en Tid, da det var dette Partis Mening — og der var vist andre Partier, der støttede den —, at Statslaan maatte man have, naar Underskud kunde ventes, i Stedet for at forøge Skatterne. Det blev den Gang erklæret med stor Bestemthed, at en Forøgelse af Skatterne var at lægge hele Byrden ved en økonomisk vanskelig Tid, en for Staten vanskelig Tid, paa den Slægt, som nu skulde betale Skatterne, medens derimod det at optage Statslaan var en i høj Grad human Foranstaltning overfor den nulevende Generations Medlemmer, idet man befriede dem for Skatterne og lod deres Efterkommere betale Underskuddet — eller Udgiften, hvis der ikke var Tale om Underskud. Denne Mening har jeg hørt den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti fremsætte overfor mig med megen Bravour og Myndighed. Hvorledes den ærede Ordfører stiller sig overfor den nuværende Finansminister, ved jeg ikke; det er meget muligt, som jeg tidligere har maattet sige, at Principperne gaar deres Vej, naar der er en anden Finansminister, en Finansminister, der nyder det ærede Medlems Velvillie. Der er altsaa en Mulighed for Statslaan allerede i næste Finansaar, og hvad Mulighed der er i de kommende Finansaar, det kommer alt sammen an paa, hvorledes Indtægt og Udgift vil stille sig overfor hinanden. Jeg ved godt, det er Finansministerens Opgave at tilvejebringe Ligevægt mellem Indtægt og Udgift, og det maa da siges at være sørgeligt, at dette ikke er lykkedes ham paa anden Maade end ved at optage meget store Statslaan i den Tid, han har været Finansminister.

Hvad Udgiften angaar, maa jeg sige, at den ligger for mig i det blaa. Jeg ved ikke, om det vil være muligt at overholde det Budget, som i Øjeblikket foreligger til Vedtagelse. Hvad Tillægsbevillingsloven vil give, er det i Øjeblikket umuligt at sige. Den højtærede Minister regner med at have